

Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) : Φρ. Ἐνέλλαξεν ἀσ' σὰ νύδα ὥς τὴν κορυφὴν (ἐστολισθῇ τελείως) Κερασ. Ἐφόρεσεν κ' ἐνέλλαξεν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. Ἐλούσεν κ' ἐνέλλαξεν Κοτύωρ. || Φρ. Ἐνέλλαξεν ἡ νύφε (ἐφόρεσε τὴν γαμήλιον περιβολὴν) Χαλδ. || Γνωμ. Πῆ 'κ' εἶδ' ἀναλλάξ' (ὅποιος δὲν ἔχει ἀναλλάζει. Ἐπὶ πτωχοῦ ἀναγκαζομένου δι' ἔλλειψιν καθημερινῆς ἐνδυμασίας νὰ φορῇ ἐνδύματα φυλαττόμενα δι' ἐορτασίμους ἡμέρας) Σάντ. || Αἰνιγμ.

Ξερὴ νυφίτσα, κόκκινος, ξερὴ κι ἀναλλαγμέντσα (τὸ κόκκινο πιπτερί. ἀναλλαγμέντσα ἀντὶ ἀναλλαγμέντσα = ἀναλλαγμένη) Κρώμν. || Ἄσμ.

Ἄσπρα φορεῖς, ἄσπρ' ἀναλλάεις, ἄσπρον ἐν τὸ καρδόπο σ', ἄς ἔξερα ποῖον παλληκάρ' θὰ κεῖται ἀπὸς 'ς σὸ ψόπο σ' (καρδόπον = καρδούλλα, ἀπὸς = μέσα, ψόπον = ψυχούλλα) Τραπ.

Καὶ γὰρ χαρὰν ἂν ἔρδεσαι, χρυσὰ ἄς ἀναλλάξω, κι ἀπὸ λύπης κι ἂν ἔρδεσαι, πικραναλλαγμέντσα (ἂν ἔρχεσαι διὰ γάμον, ἄς ἐνδυθῶ εἰς τὰ χρυσὰ, καὶ ἂν ἔρχεσαι φέρων λυπηρὰν ἀγγελίαν θανάτου, ἄς ἐνδυθῶ πένθιμα) Χαλδ.

'Σ σὴν ξενιτείαν π' ἀχπάδκεται μαυροφορεῖ καὶ πάγει, μαῦρα φορεῖ, μαῦρ' ἀναλλάξ', μαῦρον ἐν' ἡ καρδιά 'τ', 'πεκεῖ ἀδὰ πῆ κλώδκεται τὰ ἄσπρα φορεμένους, ἄσπρα φορεῖ, ἄσπρ' ἀναλλάξ', τὰ ἄσπρα κουμπᾶγμένους (ἀχπάδκεται = ξεκινεῖ διὰ νὰ πάγη, 'πεκεῖ ἀδὰ = ἀπεκεῖ ἐδῶ, κλώδκεται = ἐπιστρέφει, κουμπᾶγμένους = κουμπωμένος) Χαλδ.

Κορ'τζόπον, φόρ' κι ἀνάλλαξον κι ἄς πάμε 'ς σὰ χαράντας (κορ'τζόπον = κοριτσάκι, 'ς σὰ χαράντας = 'ς τοὺς γάμους) Ἱμερ.

Ἀνάθεμα τῇ μάννα σου τὴν τσουναν, τὴν Ἐβραύσαν, 'κ' ἐφέκε με νὰ 'λέπω σε μιὰν ἀναλλαγμέντσαν (τσούναν = σκύλλαν) Σάντ. γ) Ἐνδύομαι τὰ λειτουργικὰ ἄμφια, ἐπὶ ἱερέως Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ὁ ποππᾶς ἀναλλάξ'. Συνών. ἀλλάξω Α 3 γ. 2) Ἀμτβ. μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι Πόντ. (Τραπ.) : Ἐνέλλαξεν τὸ χρῶμαν ἀτ'. Συνών. ἀλλάξω Β 1.

ἀναλλάι τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάι.

Πομπή, συνοδεία πολλῶν ἀνθρώπων μὲ ἐνδυμασίας ἐορτασίμους : Ὁλον τ' ἀναλλάι ἐπῆεν 'ς σὴ χαρὰν (εἰς τὸν γάμον). Συνών. ἀλλάι Α 7.

ἀναλλαξιά ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάξι.

Τὸ νὰ μὴ ἀλλάξῃ τις ἐσώρρουχα ἐνθ' ἀν. : Βρομάει καὶ ζέχνει ἀπὸ τὴν ἀναλλαξιά Λεξ. Δημοτ. || Ποίημ.

Μὴν πῆτε πῶς ἀπέθανα, τί μ' ἔχει μοναχό της,

νὰ πῆτε ὅτι σὰς λέρωσεν ἡ ἀναλλαξιά κι ὁ κοῦρος

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,48. Συνών. ἀναλλαγιά, ἀναλλαγίλα 2.

ἀνάλλωμα τό, Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. ἀνέλλωμα Ἀντικύθ. Α.Κρήτ. ἠέλλωμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

1) Πολιτικὴ ἀνωμαλία, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. : Ἐκουστήκανε τ' ἀνέλλωματα καὶ σηκώθηκε ἡ ἐπανάστασι Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλλωμή, ἀναλλωμός, ἀνάλλωσι. β) Ἐπανάστασις ἐνθ' ἀν. : Τ' ἀναλλώματα τοῦ 1821 Δ.Κρήτ. Θά 'χωμε γρήγορα ἀνέλλωματα Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλλωμή, ἀναλλωμός. 2) Δαιμονικὴ ἐπήρεια Α.Κρήτ. : Ἀνέλλωμα τοῦ 'ρθε τοῦ κακορρίζικου. Ἀνέλλωμα νὰ σοῦ 'ρθῃ - νὰ σὲ

πιάσῃ! (ἀραι). Ἀνέλλωμένε! (δαιμονόπληκτε!) 3) Μαγικὴ ἐπήρεια, μαγικὸν τέχνασμα Α.Κρήτ. : Ἀνέλλωμάτ' ἔχουνε 'κεινοῦγ' τ' ἀδροῦνον καωμένα καὶ δὲ μονοιάζουνε ('κεινοῦγ' = ἐκείνου). Συνών. μάγια.

ἀναλλωμή ἡ, ἀμάρτ. ἀνέλλωμή Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

Ἀνάλλωμα 1 καὶ 1 β, ὁ ἰδ.

ἀναλλωμός ὁ, Δ.Κρήτ. ἀνέλλωμός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

Ἀνάλλωμα 1 καὶ 1 β, ὁ ἰδ.

ἀναλλώνω Δ.Κρήτ. ἀνέλλώνω Α.Κρήτ. ἠέλλώνω Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀναλλος ἐπὶ πραγμάτων τεταραγμένων, ἄνω κάτω εὐρισκομένων. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 1000, 31 «διὰ τὸ μικρὸν ὅσον ἀφυπνισθέντα τὸν Δία μέλλειν ἀναλλα τὰ πάντα ποιεῖν» καὶ Ορυσκ. 323,10 «ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς χεῖρας τὸ γράμμα λάβοιμι καὶ ἀναπτύξας διέλθοιμι. γίνεται μοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναλλα τὰ τοῦ πράγματος».

1) Διαταράττω τὴν τάξιν πραγμάτων, κάμνω ἄνω κάτω : Ἀναλλώνω τὰ κουθιά (κουτιά). Συνών. ἀνακατένω Α 3, ἀνακατώνω Α 3. 2) Προξενῶ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν εἰς τινα : Ἀνέλλώνω τὰ ὀζά-τσοὶ μέλισσες. Οἱ -ῖ- ὄρθες ἀνέλλώνουνε τὸ βοῦνι, ἐκεῖα ποῦ τρώει τοῦ σκορποῦν τ' ἄχερα. Ἀσ' τα 'κειὰ ποῦ βόσκουδα τὰ ὀζά, μὴ βά' νὰ τὰ 'νελλώσης. β) Κάμνω τι νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀποδιώκω : Ἀνέλλωσε ἀποκὲ το' ὄρθες νὰ μὴ δοῦνε 'ς τὸ γῆπο. Ἐνέλλωσες τὸ μουσκάρι καὶ δὲν ἐπόφας τ' ἄχερα.

3) Προξενῶ ἐνόχλησιν, ταράττω, ἐνοχλῶ : Ἐνέλλωσες μ' ἀπὸν τὸν ὕπνο μου - τὴ γουβέδα μου. Ἐνέλλωσες τονε καὶ γὰ 'κειονὰ δὲν ἤκαμε καλὰ τὴ δουλειά. Μὸς πιάσω τὴ δουλειά μου, ἔρχεται καὶ μὲ 'νελλώνει (μὸς = μόλις). Ἐνελλώθηκε καὶ δὲν ἔχει ὄρεξι. 4) Βλάπτω, ἐπὶ φαντασμάτων : Οἱ ἔξ' ἀποπὰ τὸ 'νελλώσανε τὸ κακορρίζικο τὸ κωπέλλι μας. Ἀνέλλωμένος εἶναι ὁ δεῖνα. Πβ. ἀναγκεύω Β 4.

ἀνάλλωσι ἡ, Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. ἀνέλλωσι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

1) Πολιτικὴ ἀνωμαλία, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάλλωμα 1, ἀναλλωμή, ἀναλλωμός. 2) Ἐνόχλησις Α.Κρήτ.

ἀναλογεῖο τό, Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ. ἀ.) Σύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. ἀναλοεῖο Σύμ. ἀναλογεῖο Θράκ. Ἰων.(Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Χίος ἀναλαγειὸ Ἡπ. ἀνελογεῖο Κρήτ. ἀλληλονγειὸ Θήρ. ἀλλογειὸ Κίμωλ. ἀναλογεῖος ὁ, Κύθν. ἀναλαγειὸς Ἡπ. ἀνιλέους Σάμ. ἀλλαγειὸς Ἡπ. ἀλλογειὸς Ἄμοργ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναλογεῖον. Τὸ ἀναλογεῖο καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀλληλουγειὸ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν λ. ἀλληλοῦα συχνάκις ἀκουομένην ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου στέκουν οἱ ψάλται. Οἱ τύπ. ἀλλογειὸς, ἀλλαγειὸς καὶ ἀλλογειὸς καθ' ἀπλολογίαν. Τὸ ἀνιλέους ἐκ τοῦ *ἀνελέος < *ἀναλόγειος.

1) Ξύλινος ὀκρίβας, πολυγωνικὸς ἢ στρογγυλὸς ἢ ἄλλου σχήματος, ἀρκετὰ ὑψηλός, εὐχρηστος εἰς τοὺς ναοὺς, ὁ ὅποιος μένει σταθερῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ ψάλται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθενται τὰ πρὸς χρῆσιν τούτων ἱερὰ βιβλία ἐνθ' ἀν. : Γνωμ. Ὁ ἀλλογειὸς εἶναι σκολεῖο (διότι διδάσκονται πολλὰ τὰ βοηθοῦντα τοὺς ψάλτας παιδία) Σίφν. || Ἄσμ.

παρὰ τὴν μάνα τοῦ γεννᾶ παιδὶ γραμματισμένο
καὶ στένεται τὸ ἀναλογεῖν ῥόδο ξεφουδωμένο

Κρήτ. ὄντας σταθῆς τὸ ἀναλογεῖν τοῖς μπιάνης τὸ ψαυτήρι
καὶ πῆς τοῖς τὸν ἀπόστολο, τρέμει τὸ μοναστήρι

Κάτ. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλόγι 1. β) Συνεκδ.
ὁ τοπος περὶ τὸ ἀναλογεῖν, ὅπου στέκει ὁ χορὸς τῶν
ψαυτῶν συνήθως κατὰ τὴν ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους Σύμ.
Χίος. Συνών. παλτάδικο. 2) Μεταφ. κεφαλὴ (ἡ
σημ. διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀναλογεῖν) Κίμων. Νὰ σοῦ δώσω
μιάς τὸν ἀλλογεῖν!

ἀναλογὴ ἡ, Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλογίζομαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. συλλογίζομαι - συλλογὴ κττ.

Σκέψις, συλλογισμὸς περὶ προσώπου ἀπόντος: Λογά-
ριζε μὴ καὶ θὰ παντρευτῇ, νὰ μὴ γίνεταί αἰτία νὰ καρδιο-
πιάνεται καὶ νὰ λιγοψυχιάζῃ ἡ καλὴ του μετὰ τὴν ἀναλογὴν του
(ἐκ διηγ.)

ἀναλογῆς ἐπίρρ. Κρήτ. ἀναλοῆς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναλόγως κατ' ἄλλα εἰς - ἡς, οἶον
ἀβουλή, κοντολογῆς κττ.

Κατ' ἀναλογίαν, ἀναλόγως ἔνθ' ἀν.: Ἀναλοῆς ποῦ
φαίνονται ἔνθ' ἀν. γίνῃ Ρόδ.

ἀναλόγι τό, ἀναλόγιος σύνθη. ἀναλόγι κοιν. ἀνα-
λόγι Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνωλόι Ἄνδρ.
ἄνωλόι ΚΟΙΚΟΝΟΜ. Δοκίμ. 2,340

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναλόγιον παρὰ τὸ ὁμοίως μεσν.
ἀναλόγιον. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 273 (ἐκδ.
ΔΜαυροφρ. σ. 334) «εὐρίσκω εἰς χρυσοκόσκινον ἐπάνω
ἀναλόγιον | πτερὸν νὰ κεῖται τοῦ Ἐρωτος καὶ τόξον γεμι-
σμένον». Τὸ ἀνωλόι ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω,
διότι κεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους.

1) Ἐξυλινὸς ὀκρίβας ποικίλων σχημάτων καὶ διαστά-
σεων εὐχρηστος εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἀπόθεσιν τῶν εἰς
χρήσιν τῶν ψαλτῶν ἱερῶν βιβλίων ἢ τοῦ εὐαγγελίου καὶ
εἰκόνων πρὸς προσκύνησιν ὑπὸ τῶν πιστῶν κοιν. καὶ Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βάζω τὸ βαγγέλιον - τὴν εἰκόνα
τὸ ἀναλόγι κοιν. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλογεῖν 1.

2) Ὀκρίβας ξύλινος ἢ σιδηροῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπο-
θέτουν οἱ μουσικοὶ τὰ μουσικὰ κείμενα πολλαχ.

ἀναλογία ἡ, λόγ. κοιν. ἀναλογία Λέσβ. ἀναλοῖα
Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναλονία Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναλογία.

1) Σχέσις συμμετρικὴ μετὰ δύο ποσῶν ἢ πραγμάτων
συγκρινομένων λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα τοῦ δὲν εἶναι σὲ ἀναλο-
γίαν μετὰ τὴν περιουσίαν τοῦ. Τὰ φέρων τὰ πράγματα σὲ ἀναλογία.
Κρίνω κατ' ἀναλογίαν. 2) Τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἓνα ἕκαστον
μερίδιον, συνήθως ἐκ κληρονομίας λόγ. πολλαχ.: Τὰ μοι-
ράστηκαν καὶ πῆρε ὁ καθένας τὴν ἀναλογίαν τοῦ πολλαχ.
Πῆρε τὴν ἀναλοῖαν τοῦ ὁ πασάνας Βούρβουρ. Πληρώνου
τὴν ἀναλογίαν μ' (τὸ πληρώνου ἐκ τοῦ πληρώνω) Λέσβ.
Συνών. ἀνάλογον (ιδ. ἀνάλογος 2).

ἀναλογίζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀναλογεῖμαι Λεξ.
Δημητρ. Κρήτ. ἀναλοῶ Νάξ. (Φιλότ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλογίζομαι.

1) Λογαριάζω κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἄσμ.

Στέκω καὶ ἀναλογίζομαι τῆς θάλασσας τὰ μάκρη.

β) Μεταμελοῦμαι Νάξ. (Φιλότ.): Ἀνηλόγησα γι' αὐτό.
Συνών. μετανοῶ. 2) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν
ἑαυτὸν μου Κρήτ. Συνών. ἀνανοῶ, ἀναπαίρνω.

ἀνάλογος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνάλογος βόρ. ιδιῶμ.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάλογος.

1) Ὁ ἔχων σχέσιν συμμετρικὴν πρὸς ἄλλον, σύμμε-
τρος, ἐπὶ ποσῶν λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα ποῦ κάνει εἶναι ἀνά-
λογα μετὰ τὰ ἔσοδα τοῦ. Ἡ νύφη ἔχει ἡλικίαν ἀνάλογον μετὰ τὸ
γαμπρό. β) Ἀντάξιος, ἰσάξιος λόγ. πολλαχ.: Ἡ δεῖνα
δὲν πῆρε τὸν ἀνάλογόν της. 2) Τὸ οὐδ. οὐς., τὸ κατὰ τὴν
διανομὴν πράγματός τινος ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον μερί-
διον ἢ ἐν περιπτώσει συνεισφορᾶς τὸ ὑφ' ἑκάστου κατα-
βαλλόμενον ποσὸν λόγ. κοιν.: Πῆρα τὸ ἀνάλογόν μου ἀπὸ
τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μου. Πλήρωσα τὸ ἀνάλογόν μου γιὰ
τὴν ἐκδρομὴν - γιὰ τὸ γλέντι κττ. κοιν. Πούλ'σι τ' ἀνάλου-
γον τ' καὶ τοῦ ἔφαγι Λέσβ. Συνών. ἀναλογία 2.

ἀναλογῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀναλογῶ = εἶμαι ἀνάλογος.

Μόνον κατὰ τὸ γ' πρόσωπ. ἀναλογεῖ, ἀνήκει κατ' ἀνα-
λογίαν: Τοῦ ἀναλογεῖ νὰ πάρῃ τόσες δραχμὲς - τόσο ψωμί
κττ. Συνών. πέφτει (ιδ. πέφτω).

ἀναλόγως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀναλόως Ρόδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀναλόγως.

Κατ' ἀναλογίαν, ἐν σχέσει πρὸς τι: Βλέπομε καὶ ἀναλό-
γως κάνομε. Ἀναλόγως τὸ ἐκεῖνα ποῦ κερδίζει δὲν ξεδεύει
πολλά. Ἀναλόγως τὴν ἡλικίαν τοῦ καλὰ τὰ καταφέρνει.

ἄναλος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄναλος.

1) Ὁ μὴ περιέχων τὸ ἀναγκαῖον ἄλλας, ὁ μὴ ἀλατισθεὶς,
ἐπὶ τροφῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀναλον κρέας - φαγεῖν - ψωμῖν κττ.
Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἄβρωτον φαγεῖν Κερασ.
|| Παροιμ. φρ.: Ἀμον ἄναλον χαλβάν (ὡσάν ἀνάλατος
χαλβᾶς. Ἐπὶ ἀνθρώπου ὁμιλοῦντος ἢ γελῶντος ἀηδῶς)
Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοτ. Προβλ. 21,5
«ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων».
Συνών. ἀνολάτιστος 1, ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος.
Πβ. ἀκράναλος, ἀνάλιν. 2) Μεταφ. ἀηδὴς εἰς τοὺς
λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἄχαρις, ἄκομπος ἔνθ' ἀν.:
Ἀναλος ἄνθρωπος - γυναῖκα. Ἀναλα λόγια. Συνών. ἄβρω-
τος 3, ἄγαρθος 2, ἀνάλατος Α 1β, ἄνοστος, γλυκανά-
λατος, κρήνος, σαχλός. Πβ. ἄβραστος Β 3, ἀνοστό-
πλαστος.

ἀναλοστεύω ἀμάρτ. ἀνελοστεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ ο σ τ ε ύ ω.

Ἀνεγείρω τι διὰ τοῦ λοστοῦ, ἤτοι μοχλοῦ: Φέρε τὸ
λοστό ν' ἀνελοστεύωμεν ἐτούτη ἀνὴ βέτρα.

ἀναλοχὴ ἡ, ἀμάρτ. ἀναλοδὴ Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀναλοχὴ.

Θόρυβος, ταραχὴ: Παροιμ.

Κάμνει ὁ κλέφτης ἀναλοδὴν νὰ φύῃ ὁ νοικοκύρης
ἢ νὰ φορηθῇ ποῦ χάσῃ (ἐπὶ ἐνόχου προσπαθοῦντος διὰ
φωνῶν νὰ πτοήσῃ τὸν ἔχοντα δίκαιον ἢ τὸν ἀδικούμενον).
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. (ἐκδ. RDawkins) 1,384
«γροικῶντα τὴν ἀναλοχὴν ὁ κοντοσταύλης ἐβίγλισε νὰ
τοὺς ἰδῇ». Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατισμός, ἀνα-
κατούρα Β 1.

ἀναλυγγιάζω Χίος — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ.
(λ. ἀναλυγγιάζω) ἀναλυγγιάζω Στερελλ. (Καλοσκοπ.
κ. ἄ.) ἀνελυγγιάζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀνελυγγιάζω)
ἄνελυγγιάζω Κῶς ἀναλυγγιάζω Κῶς ἀνελυγγιάζω Κάρπ.
ἄνελυγγιάζω Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ υ γ γ ι ᾶ ζ ω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Γερμ.

